

Χρήστος Βασιλάκης

ΜΑΘΗΤΕΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ

ΑΘΗΝΑ 2014

Χρήστος Βασιλάκης,
Μαθητεία.

Εκδόσεις Κουλτούρα, Αθήνα, 2014.
Πρωτότυπη έκδοση.

Όλα τα δικαιώματα μετάφρασης, αναπαραγωγής, προσαρμογής
και οποιασδήποτε άλλης εκμετάλλευσης
κατοχυρωμένα για όλες τις χώρες και χώρους του κόσμου.

Copyright © by Εκδόσεις Κουλτούρα, Αθήνα, 2014.
All rights reserved.

ISBN 978-960-8431-62-1

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μεγάλο ενδιαφέρον και ιδιαίτερη κατάπληξη μου προκάλεσε ή ανάγνωση τῶν ποιημάτων τοῦ Χρήστου Βασιλάκη. Στήν ἀρχή ἀπό τά λίγα χειρόγραφα, τά ὅποια δειλά καί γεμᾶτος συστολή μου ἔδωσε. Ἀργότερα ἀπό ἓνα μικρό τετραδιάκι, πού ἔκρυβε ὁμως μιά μεγάλη καρδιά.

Ἐνδιαφέρον ἐπειδή, ἂν καί ἡ γραφή του λυρικό γύμνασμα περισσότερο ὄχι ποίηση, σέ προβληματίζει καί συνειδητοποιεῖς μέ αὐτήν τήν καθολική ἀπαξίωση τοῦ πνεύματος στή σύγχρονη πραγματικότητα. Τόν ἐγκλωβισμό ἐπίσης τοῦ ἀνθρώπου στόν ἀπύθμενο πόνο καί τή μοναξιά. Ἐντούτοις ὁμως εἶναι αἰσιόδοξη. Ὁ ἄνθρωπος δέν χάνεται, δέν νικᾶται. Τό ἀνθρώπινο πρόσωπο ὕστερα ἀπό μία ὀδυνηρή πορεία κρίσης, περιπέτεια μεστή ἀγῶνα καί αὐτοκριτικῆς ξεπερνάει κάθε ἐμπόδιο καί καταξιώνεται. Γίνεται ὁ φᾶρος καί τό τελευταῖο, ἴσως μοναδικό προπύργιο τοῦ πολιτισμοῦ, ἑνός πολιτισμοῦ πού ἐδράζεται στήν εὐαισθησία καί τήν ἀνθρωπιά. Ἡ καρδιά σώζει τόν κόσμο καί ὁ νοῦς τότε, μόνον τότε τιμᾶται, ὅταν ὑποτάσσεται σέ αὐτήν.

Κατάπληξη, ἐπειδή μετά ἀπό πολλά χρόνια «ἀνακαλύπτεται πάλι» ἡ τόσο, μά τόσο ξεχασμένη ἀλήθεια, ὁ Θεός. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καί ὅλη σχεδόν ἡ τέχνη του ἀντί νά ἐκφράζει τό ὠραῖο, ὀδηγήσει στή λύση τοῦ προβλήματος κατευθύνει πιό βαθειά στήν ἄβυσσο τό ἀνθρώπινο πρόσωπο, τό ἀκρωτηριάζει καί τοῦ ἀποστερεῖ τό μεγαλεῖο του. Ὁ Χρῆ-

στος ὅμως γνωρίζει τήν ἀλήθεια! Γνωρίζει πώς ὁ ἀνέστιος ἄνθρωπος εἶναι ἄνθρωπος λειψός, ἄκεντρος καί βυθισμένος στό χάος. Γνωρίζει πώς χωρίς Θεό εἶναι καταδικασμένος νά μὴν λυτρωθεῖ καί διαρκῶς νά παραδέρνεται στά κύματα τῆς αὐτοαναίρεσης καί τοῦ ὀλέθρου, πού ἡ ἴδια ἡ θεοποιημένη καί γιά αὐτό τραγική φύση του τόν τιμώρησε (ὑβρις).

Ἐδῶ, στό σημεῖο αὐτό, βρίσκεται ἡ πρωτοτυπία του. Μαζί μέ τόν Θεό γίνεται Ἄνθρωπος, ξεπερνᾷ τό κολοσσιαῖο «ἀνάχωμα» τοῦ μηδενισμοῦ καί χαίρεται. Ἡ καρδιά του εὐφραίνεται καί πληρώνεται ἀπό θέρμη, συνεπῶς ἀνθρωπιά. Ἐπειτα ἀπό ἓνα μακρὺ ταξίδι καταλήγει στό φῶς, καί αὐτό εἶναι πού θέλει νά μᾶς πεῖ. Σέ αὐτό τό λιμάνι ἐπιδιώκει μέ τήν πέννα του νά μᾶς ὀδηγήσει. Νά βοηθήσει τόν ἀγχωμένο καί ἀγωνιώδη ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας νά βγεῖ ἀπό τό ἀδιέξοδο καί νά νοιώσει μέσα του τή γαλήνη καί τή χαρά.

Ἡ κατάταξη τῶν ποιημάτων δέν ἀκολούθησε τή χρονική τους σειρά, ἀλλά τήν ὅσο τό δυνατόν, κατά τό περιεχόμενο ἀλληλουχία τους, ἐπιτυγχάνοντας μέ αὐτόν τόν τρόπο μιά προσφορώτερη ἀνάγνωση.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ ΘΗΒΑΙΟΥ

KOMMENO, 17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1943

Στίς εὐφορες πεδιάδες τοῦ Κομμένου
δέν περπατοῦν οἱ ἀγελάδες μέ τούς μόσχους
δέν βόσκουν τήν ἀρμύρα καί τό ἀγριοτρίφυλλο
λιγότεψαν τά χρόνια κι ἡ ὁμορφιά τῆς φύσης.

Στίς εὐφορες πεδιάδες τοῦ Κομμένου
τό πρωῒ οἱ γελαδάρηδες δέν ἔβγαλαν φωνή
νά μαζευτοῦν οἱ ἀγέλες περὰ στίς Τραγάνες
στά Τριχώνια καταμεσῆς, στό διάβα τοῦ βοσκότοπου
ἔφυγαν πιά κι αὐτοί, δέν ἔφεραν τά νέα
ἀπ' τήν ἀρχαία τραγωδία, τήν ἄγρια σφαγή
τήν ὕβρη καί τό ἄδικο, τήν προσβολή στό θεῖο.
— Πῶς ἄλλωστε; Ἄνθρωποι φτωχοί, ἀγράμματοι
ζῆσαν στή σιωπή, φιλιῶσαν μέ τόν πόνο
μέ τήν πληγή πού ἀνοιξε βαθειά μέσα στή σάρκα
τό αἷμα αὐτῶν πού χύθηκε καί πότισε τό χῶμα.

Στίς εὐφορες πεδιάδες τοῦ Κομμένου
δέν ξαναφύτρωσε τό στάρι τῆς ζωῆς
δέν τρίζουν τώρα πιά καρπούζια στά μπουστάνια
δέν τρέχουν τά παιδιά ξυπόλητα στούς δρόμους
οὔτε βουτοῦνε πιά πέρα στίς Μπαλάθρες
στοῦ Ἀραχθοῦ τόν ποταμό πιά πέρα ἀπ' τίς ἱτιές.
Χαθῆκαν μέ τίς ἀλάνες, ἡ σκλέντζα, τό κρυφτούλι
κι ἡ μακριά γαϊδούρα στά κίτρινα τ' ἀνθάκια
τά κοῦμπλα, τά βατόμουρα πού ἔβαφαν τά χεῖλη
σάν ἀντηχοῦσαν οἱ φωνές, τά γέλια, ἡ χαρά.
Ἄλλαξαν τώρα πιά οἱ τρόποι τῆς ζωῆς.

Στίς εὐφορες πεδιάδες τοῦ Κομμένου
στά ξωχώραφα καί κάτω ἀπ' τά πλατάνια
δέν κελαηδοῦν τ' ἀηδόνια οὔτ' ὁ κηρομύτης

πετάει ἀπά σέ ξέκλωνα νά χαίρεται, νά ζεῖ.
Δέν περπατοῦν ἀνέμελα οἱ γλάροι, τά λελέκια
κι ἡ ἀλυκή πού φώτιζε δέ λάμπει τήν αὐγή.
Δέν ξαποσταίνουν πιά ἐκεῖ μανάδες μέ τίς μπόλιες
στό φοῦρνο δέν μοσχοβολᾷ, στή χόβολη ψωμί.

Στίς εὐφορες πεδιάδες τοῦ Κομμένου
πέρα στήν ἀκροθαλασσιά καί πέρα στό ποτάμι
σάν πέσ' ἡ νύχτα δέν τρέχουν ξωτικά
νεράϊδες πιά δέν περπατοῦν, δέν σύρουν τό χορό
κι ὅταν λαλήσει ὁ πετεινός, ὁ ἄσπρος, ὁ λειοῦτος
δέν βλέπεις πιά ρομαντικούς καί ὄνειροπαρμένους.
Μαζεύτηκε τό ὄνειρο σέ μί' ἄνοστη ζωή.

Στίς εὐφορες πεδιάδες τοῦ Κομμένου
μονάχα ὁ γκιώνης ταξιδευτής τῆς μνήμης μας
στοιχειώνει κάθε Αὐγουστο, ματώνει τό φεγγάρι
καί τραγουδᾷ τό ἄδικο, τό αἶμα πού βουίζει
μανάδων καί παλλικαριῶν, ἀθώων, σκοτωμένων.
Κλαίει γοερά στή θύμηση καί στήν ἀπανθρωπιά
στά βλέφαρα πού βάρυναν τά χρόνια
σ' ὅλους αὐτούς πού ἔφυγαν μέσα στή σφαγή
— τό ἀρχαῖο δράμα πάλι —
στά ἀδέλφια μας, στή φρίκη τοῦ πολέμου.

ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΜΟΥ

Καλή μου μάνα, τώρα πού κοιτάζω στόν ορίζοντα
βλέπω τό πρόσωπό σου νά μοῦ γνέφει χαμογελῶντας
κάλεσμα τῆς ἀγάπης καί τῆς καλοσύνης σου
παρηγοριά κι ἐνθύμιση τῶν πόνων στήν καρδιά.
Χρόνια παιδικά, ἄχαρα καί πόσο πονεμένα
ὅπως τότε πού ἔτριζαν τά ξύλα στή φωτιά
ὅπως τότε πρόωρα πού δάκρυζαν τά μάτια

ἀπό τήν κάπνα

κι ἔτρεχαν σάν καταιγίδα στά ἄνθη
στον ἄνεμο πού τρώμαζε, στή βαρυχειμωνιά.
Μάνα μου πῶς τρέχαμε τήν ἀνοιξη
στις ἀνεμῶνες καί στ' ἀγριολούλουδα;
Κι ἐσύ πιό πέρα πάντα σκεφτική, ἔγνοιες γεμάτη
νά κρύβεις τήν ὀδύνη, ὅλο νά μοῦ γελαῖς.
Ὑψωνα τά μάτια μου στά μακρινά τά σύννεφα
μέσ στο βαθύ μυστήριο κι ἔβλεπα τή μορφή σου
καθρέφτη τῆς ψυχῆς ἐνός φτωχοῦ παιδιοῦ
πού κάθε μέρα θλιμμένα ζητιάνευε λόγια ἀγάπης
καί πεινοῦσε, σάρκα κάνοντας τούς καημούς του.
Κι ὅταν ἔφυγα γιά τό ταξίδι τῆς ζωῆς
τήν εὐχή ζητοῦσα, τά δῶρα τῶν ἀγώνων σου
τό βούρκωμα στά μάτια τά πάντα πού καθαίρει.

- Τί μοῦ θυμίζει μάνα ἡ μορφή σου;
- Ποίημα χαρᾶς ἢ νοσταλγικό τραγούδι;
- Ἥλιο ζωῆς στή χαρραγή ἢ δειλινοῦ σηματορῶ καί φᾶρο;
Μάνα μου, σκῦψε στόν ἄπειρο ορίζοντα τοῦ πόνου
νά ξεδιψάσω σάν ἀπό τήν κρήνη τοῦ βουνοῦ
τή διψασμένη σκέψη, τήν καρδιά μου...

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Θά γέρασε τό πρόσωπο τῆς μάνας
ρυτίδες, χαρακιές στό μέτωπο, μάτια θλιμμένα.
Ἄραγε τί νά σκέπτεται;

Τίς πίκρες καί τά βάσανα πού 'φυγαν
τῶν γηρατειῶν πού θά 'ρθουν τή δύσκολη στιγμή.

Τήν τιμιότητα τοῦ βίου μέ τίς ἀγνές προθέσεις
τήν ἀγάπη τῆς συγχώρεσης στήν ἄμετρη ἀγκαλιά
ἢ τῆς λησμονιάς τήν ἀπαντοχή καί τήν ἐλπίδα.
Τόν πατέρα πού 'φυγε ταξίδι μακρινό.

Λόγια ξέρω ἀκατανόητα μιᾶς σύγχρονης πενίας
τοῦ κέρδους, τῆς ἀπόλαυσης
τῆς γυναικειᾶς καλλονῆς καί ἔπαρσης συνάμα
στερφου πόθου καί στιγμιαίας ἡδονῆς.

Θά γέρασε τό πρόσωπο τῆς μάνας, θ' ἀσχήμενε
ύγρὰ τά μάτια της κρυφά στό προσκεφάλι
κοιτῶντας τή νύχτα τ' ἄστρα
πού τρεμοσβήνουν καί ριγοῦν
ἀκούγοντας τόν γκιώνη νά κλαίει παραπονιάρικα
στίς φυλλωσιές τῶν ἀνθισμένων δέντρων
μέσ στήν ἐξαίσια μυρωδιά πού χύνετ' ἀπ' τό ἔαρ
τή λεμονιά, τή ρίγανη καί τό βασιλικό
τοῦ κήπου καί τῆς μάνας.

Θά γέρασε τό πρόσωπο τῆς μάνας
σά γέρν' ὁ ἥλιος στό φλοῖσβο τῆς ζωῆς ἀργά
κι ὅπως βουτάει λαίμαργα ὁ γλάρος
νά καταπιεῖ τοῦ κέφαλου τό γόνο
νά καταπιεῖ τήν πίκρα μας γιά τή δικαιοσύνη

καθώς γευτήκαμε μαζί τὰ δύσκολα τὰ χρόνια.

Θά γέρασε τό πρόσωπο τῆς μάνας, θ' ἀσχήμηνε
κι ὅμως ἡ ὁμορφιά της ἔσωσε τόν κόσμο
πιστή μορφή
μορφή ἀξεθώριαστη, λαμπύρισμα στό χρόνο.

ΜΙΚΡΟΣ ΝΑΥΤΙΛΟΣ

«Ὡς ναῦς νεότευκτος καί όλόφωτος
ἀπέπλευσεν ἐπὶ τόν οὐράνιον λιμένα»

- Ἐφηβικέ μας ἄγγελε καί μορφοστολισμένε
μέ τό μικρό καῖκι σου ποῦ παίζεις, ποῦ πηγαίνεις;
- Πέρα μακριά στή θάλασσα μαζί μέ τίς γοργόνες;
- Πέρα μακριά στό πέλαγο ἀντίκρου ἀπ' τό λιμάνι;
Χαμόγελα κι ὀνείρατα τοῦ πόνου μας τραγούδι
στό δυνατό σου τό κορμί, στ' ἀτσάλινά σου μπράτσα
ὅλος ὁ κόσμος νά σφιχτεῖ, ἡ πλάση νά λιγώσει
σά χαιρετήσεις τά παιδιά, τούς φίλους σου, τ' ἀηδόνια.
- Μονάκριβε λεβέντη μας γιά ποῦθε ταξιδεύεις;
Σάν καπετάνιος στήν κορφή μέ τό λευκό μαντήλι
καί ἀλαργεύει ἡ βάρκα σου τοῦ πέλαγου σημάδι
περήφανα νά τό κουνᾷς τό γιόμα νά δακρῶζει
στό μάτωμα τοῦ χωρισμοῦ, στής θάλασσας τό κῦμα
ἀφέντη μας κι ἀγόρι μας σπλάχνων φωτιά κι ἀρμύρα.
Ἄκου τόν ἄνεμο βογγᾷ μαῦρα γλαρόνια κρᾶζουν
τρέχουν οἱ βρύσες τῶν ματιῶν στίς χαρακιές τῆς μνήμης.
- Τί νά σοῦ στείλω γιόκα μου στά ξένα πού πηγαίνεις
τά ρόδια μας, τά γιασεμιά, τή μητρική μου ἀγάπη;
Ἄχ! Τό μαντήλι ξέφυγε κατά τόν κόρφο πάει
μικρό, λιγνό κορμάκι μου πολυβασανισμένο
στό πράσινο, στόν κήπο μας, στίς παπαροῦνες νά 'το
δροσιίζει καί μοιρολογᾷ τό περιστέρι φεύγει.
Κατέβα περιστέρι μου φέρε μου τήν ἐλπίδα
χαμόγελα κι ὀνείρατα τοῦ γιόκα μου τραγούδια.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Προχωρούσα τό ανοιξιάτικο πρωϊνό σκυφτός
ὅταν στρέφοντας τό βλέμμα τούς ἀντίκρισα
ῥμνους λυπητερούς, σταγόνες δροσοστάλακτες καί θρήνους
καημοί μιᾶς ἀγνότητος χαμένης καί ἀθώας
μιᾶς ἀγάπης θυμίαμα π' ἀνέβαινε στά ὕψη
ένός παιδικοῦ χαμόγελου νοσταλγική λειτουργία
νά ἀνεβαίνει, νά μιᾶ στόν οὐρανό.
Ἦταν τότε πού ὁ Ἀναστάσιος ἔβγαινε νά παίξει
ντυμένος στά λευκά, ψυχούλα ἀγιασμένη
τό τελευταῖο του κρυφτό
τό τελευταῖο «ἀντίο», «στό καλό»...
Δέν θά 'ταν πέντε χρόνων
ἄρρωστος πολύ, πολύ καιρό, μά τώρα...
Μ' ἀντί γιά θρήνους τά παιδιά, οἱ φίλοι, τά κορίτσια
τραγούδι τριγύρω εἶχαν σκορπίσει, παιᾶνα
γιά τό ξανθό ἀγόρι μέ τό ἀθῶο βλέμμα
γιά τόν Ἀναστάση
πού βέβαια πώς θά ξαναβρεθοῦν
στό κάλλος καί στήν ὁμορφιά, στό Φῶς
τό παιχνίδι τῆς ἀγάπης θυμοῦνται πάλι.

ΣΤΟΥ ΛΙΟΝΤΗΡΗ

Νύχτωσε σά βγήκε νά περπατήσει
κοντά στά λίγα φῶτα, στό σχολεῖο
μά σάν ἄκουσε τή φωνή κοντοστάθηκε
(ἦταν βλέπεις ἀρκετά καί τά σκαλοπάτια).
Κατέβηκε σιγά-σιγά μέσα στό σκοτάδι τῆς ὑπαρξης
καί πορευόμενος φοβήθηκε μήν πέσει σ' ἀδιέξοδο.

Κατέβηκε στοῦ Κώστα τοῦ Λιοντήρη τήν ταβέρνα
μέ θύμησες ἐξαίσιες καί ζωγραφιές.
Εἶχε φύγει μέρες τώρα ὁ πατέρας γιά τίς ἐλιές
κι ἡ μάνα περιμένει τό λάδι
τό καντήλι τοῦ Ἀϊ-Νικόλα γιά ν' ανάψει.

Ἦπие τό κρασί τῆς καλοσύνης
καί ἄμαθος μέθυσε ὡς ἦταν
«ὅλα θέλουν μέτρο ἐδῶ στή Θηρασιά» σκέφτηκε.

Ἀργησε. Πέρασαν ἤδη δύο ὥρες
μᾶλλον δέ θά 'ρθει, κάνει ψύχρα ἔξω.
Ἀνέβηκε καί πάλι τά σκαλιά, ἔφυγε.
Τή μάνα πῆγε γιά νά δεῖ, τήν Ποίηση
τή μάνα του πού 'χε ανάψει ἤδη τό καντήλι.

Ο ΚΑΤΑΛΥΩΝ ΧΡΟΝΟΣ

Χρόνε καταλυτικέ κι αδάμαστε τοῦ κάθε ὄνείρου τῆς ζωῆς
σπέρνεις τή φθορά στίς τραγικές ἀνθρώπινες ὑπάρξεις.
Οἱ μέθοδοι καί οἱ τεχνικές σου ἀστείρευτες
ἀδυνατοῦν νά σταματήσουν τήν ὁρμή, τό τέλος σου.

Χρόνε καταλυτικέ κι ἀθάνατε τοῦ κάθε ὄνείρου τῆς ζωῆς
ὅλα γιά 'σένα μάτια καί δίχως νόημα.
Γέλια, τραγούδια καί φωνές, καμώματα τῆς νειότης δέν σέ
μαγεύουν
ἀδυνατεῖς νά ἐρωτευθεῖς τήν ὁμορφιά τῆς σάρκας
τῆς ἡδονῆς τή μέθη νά γευτεῖς.

Χρόνε καταλυτικέ κι ἀνίκητε τοῦ κάθε ὄνείρου τῆς ζωῆς
ὅλα γιά 'σένα παρελθόν καί θάνατος, τῆς λύπης ὑμνωδία.
Προάγγελος καί μαραίνονται σά φύλλα φθινοπώρου
ἀγῶνες, πόνοι καί χαρές στό δροσιμένο χῶμα
πέφτουν καί χάνονται ξανά, ξανά, ξανά...

- Χρόνε καταλυτικέ καί ἄφθαρτε τῆς λιγοστῆς ζωῆς μου
πῶς νά σέ σταματήσω;
- Πῶς νά σέ περιγράψω σέ μερικές γραμμές;
Στιγμές ἀναμετρῶ καί περασμένους χρόνους
δοκιμασίες, πόνους, δάκρυα καί πληγές.
 - Πῶς νοσταλγῶ νά σ' ἀποκτήσω ἄχρονο;
 - Πῶς νοσταλγῶ τήν ἀλήθεια μέ τ' ἀγαπημένα πρόσωπα;

ΣΚΟΠΟΣ ΠΥΛΗΣ

Στό μαγιάτικο βραδινό τοπίο
στή σιγαλιά ή ταλαιπωρημένη καρδιά μου
λίγη αναζητούσε ανθρωπιά και αγάπη.
«Σκοπός πύλης» ή συνείδησή μου, φώναζε
φύλακας στήν εποχή του παραλογισμού
στό μεταίχμιο, στό σημείο δράσης.
Τώρα πού ο χρόνος δίνει τήν εκτίναξη
πέρα από τά σωματικά όρια, παραπετάσματα
φεύγει ή σκέψη από τόν έαυτό της
εκτίθεται στά έσχατα τής ύπαρξης έρωτήματα.
Πέρα από του σκοταδιού τό χάος
του όνείρου τό ταξίδι για να κατανοήσω, έρμηνεύσω
τήν παραφροσύνη, τόν είκοστό αιώνα.
Κήρυκας μιās τραγωδίας αρχαίας και νέας
στό θέατρο του κόσμου
και στά δρώμενα πού τόσο συμμετείχα.
Άλλοτε πάλι θεατής τούς οίωνούς όρώμενος
άλλοτε πάλι μέ φόβο και τρόμο στή νέα αποκάλυψη
όταν έπαψε να δίνει λύσεις ο από μηχανής θεός
στά αδιέξοδα και τόν μύθο τής εποχής.
Αισθάνομαι, έλεγα στον έαυτό μου, τό κενό
τή ψύχρα τή μεταφυσική του κόσμου.
Πουθενά ο άνθρωπος, πουθενά τό πνεύμα
τά άστρα μακρινά, πολύ ισχνά, κουκίδες
μές στήν πυκνότητα του χάους τήν άβάστακτη.
Κόλαση άραγε είναι ή ζωή;
— Γιατί πολέμων ίαχές, γιατί τό αίμα;
— Γιατί χωρίζουν τά αδέρφια
οί τεχνοκράτες, οί σύμβουλοι, οί «καλοί»;

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἦρθε καί κάθισε τό μεσημέρι ἓνα περιστέρι
ἐκεῖ στό τσιμεντένιο τό περβάζι
ἐκεῖ πού ἔβγαινα ν' ἀναζητήσω λίγο νόημα.
Χτυποῦσε ἡ καρδιά του ἀνήσυχα ὅταν τ' ἄκουσα
κι ἀνήσυχα ζητοῦσε ἀγάπη κι ἀνθρωπιά
ἐλπίδα στή μιζέρια, στῆς μεγαλούπολης τό βόμβο.

- Πόσες φορές οἱ ἄνθρωποι ἄφωνοι σάν τσιμέντο
ἀνέκφραστοι, ὁμοιόμορφοι στίς σκέψεις τους;
Στά συναισθήματά τους κύριοι καί προσαρμοστικοί.
Δουλειά, τροφή καί σπίτι. Μιά μᾶζα, ἴδια ἐπιφάνεια.
Ἔτσι μιλοῦσε· τό αἰσθάνθηκα.

Τόσο πολιτισμένοι σήμερα οἱ ἄνθρωποι.
Τόσο πού σφύζουν τά νεκροταφεῖα ἀπό ζωή ἀλλά
καί πολιτισμό!
Ξεχάσανε, φίλε μου, τήν ἀνάγκη τῆς ζωῆς
τήν ὁμορφιά, τήν ἀπλότητα, τό δάκρυ
πού δροσίζει τή ψυχή, τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη.

- Πῶς νά ξαναθυμήσω τά ὄνειρα τῆς νειότης
τό κάλεσμα τῆς φιλίας, τῶν χαμένων ἐλπίδων;
— Πῶς νά ξαναγίνουν ὅλα τραγοῦδι
σ' ἓνα κόσμο τεχνικό καί κουρασμένο;
Ἔτσι μιλοῦσε· τό συμπόνεσα.

Μέ τ' ἄθῳα μάτια του κοίταζε ὥρα πολύ
αὐτό τό τόσο γλυκό πλάσμα
κι ἔφυγε... τόσες φορές...
Πόσες φορές δέν μοῦ 'πε: «— Θά ξανάρθω».
Κι ἦρθε! Στό κάλεσμα τοῦ πόνου καί τῆς μοναξιᾶς
φίλος μοναδικός, ἀληθινός.

ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΕΙΣ

Τό πνεῦμα ἐξασθένησε κάτω ἀπό τήν ἀτροφία τῶν λόγων
χωρίς ἀντίκρισμα καρδιάς, χωρίς ἐλπίδα
συμπυκνωμένη ἡ ωραιότητα στήν ἀμορφία τοῦ εἶναι.
Ἀπέμεινε ἡ ζωή γυμνή χωρίς βάθος
παντοῦ ἐρημιά
τῆς ἐπιφάνειας μόνο παρέμεινε ἡ σάρκα
ψευδαισθήσεις κάποιας νοημοσύνης χωρίς νόημα
μονάχη νά θρηνεῖ πάνω στό εἶδωλό της
σά σέ καθρέφτη στέρφα, παραμορφωμένη.
Τότε ὦρες-ὦρες παίζει μέ τίς λέξεις
«Νά ζεῖ κανεῖς ἢ νά μή ζεῖ» καί ποιό τό νόημα εἶναι;
Ὅλα ἓνα τίποτα, ἀπύθμενο, στό χάος μίας λέξης!
Ἀπλώνεται ἄραγε αὐτό τό ἀδιαπέραστο τίποτα
σά σκοτάδι στή σιωπή τοῦ σύμπαντος;
Δίνει ἓνα τόνο ἀργῆς ἀπελπισίας
καθώς περιφέρομαι σέ μάταιες δῖνες;
Καθώς ἔλκομαι στό πεδίο τοῦ θανάτου;
Ἀπλώνεται ἄραγε σάν μηδενός ὁ κύκλος
πού σβήνει στή στιγμή;
Καί μένει γυμνή ἡ συνείδηση
στό ψῦχος, στήν ἀνυπαρξία, στό κενό
σκόνη μεταβαλλόμενη σέ γήινα στοιχεῖα
τό πάθος προσδοκῶντας καί τήν ἐλευθερία;
Ἦ μήπως στροβιλίζεται σέ ἴλιγγο
χωρίς νά διανοηθεῖ τό ἄπειρο, τό ὄντως ὄν;
«Τό πνεῦμα, ὅμως, ἐπέφερετο ὑπεράνω τοῦ ὕδατος»
στή δρόσο τῶν δακρύων
στίς ἀντανακλάσεις τοῦ ἀρχέγονου κάλλους
καί τῶν ζωογόνων ἀκτίνων.

ΕΛΠΙΖΟΝΤΑΣ

Φίλοι μου, ἐλᾶτε, νά δοῦμε τή ζωή ὅπως τῆς ἀξίζει.
Ἄς προχωρήσουμε ἐλπίζοντας
ἄς μάθουμε νά αἰσθανόμαστε τή χαρά της
ἄς ξεπεράσουμε τήν τυπικότητά της
γιά νά γευτοῦμε τήν οὐσία.
Ἄς χαμογελάσουμε στό μεγαλεῖο, τό ἀπέραντο βάθος καί
τό κάλλος της.
Ἄς χαροῦμε τήν ποικιλία τῆς ὁμορφιάς της
ὅλα τά χρώματα σέ ἓνα ἐξαίσιο τοπίο.
Ἄς δοῦμε τή ζωή σέ καθετί πού ἀγγίζει τήν καρδιά μας
τή χαρά, τή συγκίνηση, τόν πόνο καί τό δάκρυ.
Ἄς δοῦμε τήν ἀνάσταση στήν κάθε μέρα, τήν ἀγάπη.
Ἄς τραγουδήσουμε γιά τό σκοπό τῆς συγχώρεσης
γιά τή μεταμόρφωση, τήν ἔκσταση
γιά ὅ,τι εἴμαστε πλασμένοι.
Κάθε στιγμή δοσμένη ἢ αἰωνιότητα, τό πάθος, ἡ ὁρμή
γιά τό θεῖο ἢ δίψα
γιά τήν ἄπειρη τοῦ ὀρίζοντα διάσταση
γιά ἐκεῖνο πού χάθηκε
ὅταν ἀπομονώθηκαν τά πάντα
ὅταν χάσαμε τό νόημα καί τήν οὐσία
ὅταν κέντρισε τή ζωή ἡ ἀπογοήτευση.
Ἄς ἀνακαλύψουμε τή ζεστασιά καί τή ξεκούραση
ἄς νοιώσουμε τήν ὁμορφιά, τόν πόθο
τῆς νεανικῆς καρδιάς πού πάντα ἀγαπάει.
Φίλοι μου, ἐλᾶτε, νά δοῦμε τή ζωή ὅπως τῆς ἀξίζει.
Ἄς προχωρήσουμε ἐλπίζοντας.

APMONIA

Φθόγγοι μουσικῆς υπόκρουσης μ' ἀγγίζουν
σάν χορδές μιᾶς ἐξωτερικῆς διαύγειας
καθώς τονίζουν τή διαίσθησή μου μέ λεπτότητα
μέλος ἐρωτικό γιά τόν τελικό σκοπό.
Συναισθημάτων ἔξαρση κι εὐαισθησία
μιά συγκίνηση ἀπ' τή μελαγχολία τῆς στιγμῆς
μιά σύντομη ἀνακούφιση στό πνεῦμα.
Καί αἰσθάνεσαι τό βάθος ἢ τό ὕψος
τό κάλλος στίς παλλόμενες χορδές τῆς ὕπαρξης!
Μιά ἀρμονία νά κατέχεις ἢ νά διακρίνεις τό ἀληθινό
μιά ἀρμονία ἐμπνεόμενη ἀπό τήν καθημερινότητα
ἐξαίσιο κομμάτι μουσικό στίς ψυχικές χορδές σου
πού ὅλο ἀγωνίζεσαι, πονᾷς, ματώνεις
γιά τήν τέλεια ἐκτέλεσή του.

ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΖΩΗΣ

Βρέχει έξω «ὕδωρ τό ζωογόνον»
στά λίγα δέντρα δυνατά καρφώνοντ' οί σταγόνες
καί τά πουλιά στίς φυλλωσιές, στους θάμνους
τους φωλεύουν

χαρά γεμᾶτα, βιάση κι ὑπομονή.
Οί ἄνθρωποι; Πορεύονται στήν καθημερινότητα
ἀγχωμένοι

στό κυνήγι τῆς εὐζωΐας τῆς ὑλικῆς μέχρι θανάτου
μέσα στό ψεύτικο σκοπό μέ τ' ἄγνωστό του μέλλον.
Λίγες σταγόνες μόνον πέφτουν πιά
στά τσιμεντένια, ἄχρωμα κατασκευάσματα
στίς τσιμεντένιες κι ἄχαρες καρδιές, τίς ἄπονες...

- Τί νά ποτίσουν ἄραγε;
Μιά ζωή πάντα διψασμένη
μιά ζωή πάντα ἡμιτελής, ἄψυχη, σαρκοβόρα
χωρίς πίστη, χωρίς ἀλήθεια στό ὕψιστο τό ὄν
στήν ἀνωτέρα δύναμη τῆς λογικῆς ἀδυναμίας.
— Τί νά ποτίσουν ἄραγε;
— Τόν ἀδελφό δίπλα, ἢ στήν ἄκρη αὐτῆς τῆς γῆς τή ματιά
πού ζητιανεύει;

Τό μικρό μωρό πού καίγετ' ἀπ' τόν πόνο;
Κείτεται ἡ ἀλήθεια μπροστά σου ματωμένη
κείται ἀφοῦ ἐσύ τή σκότωσες
μέ τή δική σου θέληση καί πῶς θά ξεδιψάσεις;
Βρέχει έξω «ὕδωρ τό ζωογόνον»
σάν τά πουλιά οί ἄνθρωποι τρέχουν νά κρυφτοῦν
κάτω ἀπό τ' ἀδιαπέραστα σκεπάσματα τοῦ νοῦ.
Κι ἐγώ; Γράφω ἀπό τῆς ψυχῆς τ' ἄδυτα ὁμολογῶντας
μέ κραυγή:

«— Σ' ἀγαπῶ φίλε μου γι' αὐτό πονῶ ζωή!».

Ο ΛΥΤΡΩΤΗΣ ΠΟΝΟΣ

Θυμᾶμαι τόν ἀδελφό του πού ποτέ δέν κατάλαβε
γιατί ἦρθε σέ αὐτήν τή ζωή.

- Πῶς νά γλυτώσει ἀπό τήν ἀνάγκη τῆς στιγμῆς
καί πῶς ἀπό τά βασανιστικά ἐρωτήματα
ὅταν ἔμεινε μόνος, ὅταν πράγματι στοχάστηκε;
- Ποιά ἀλήθεια ἢ λευτεριά τῆς ψυχῆς;
- Τίποτε δέν ὑπάρχει, μάς ἔλεγε,
μόνο ἀπελπισία, τρέλλα καί σιωπή ἀπέραντη
τίποτε, σάν τό σκοτάδι τῆς νύχτας
πού συνεχῶς ἀπλώνεται παντοῦ.

Πέρασε λίγος καιρός ὅταν ἀρρώστησε βαρειά.
Τότε στήν ἀρχή τῆς νειότης φάνηκε τό τέλος.
Τό σῶμα ἀδύνατο, σκελετωμένο
τά μάτια βάθυναν, σκοτείνιασαν
τά χέρια τσακισμένα καί ἄτονα νά γέρουν
χωρίς κάτι παρήγορο, χωρίς κάποια ἐλπίδα.
Τότε ἡ καρδιά του θερμαίνεται
τότε ἀρχίζει νά ζεῖ τήν ἀνοιξη τῶν ὀνείρων του
τότε ἀνοιξε τό παραθύρι του στό φῶς.
Ὅταν ξαφνικά ἀντίκρισε τήν ὁμορφιά
τό χᾶδι τό μαγευτικό τοῦ ἡλίου
πού ἀνατέλλει, πού χαμογελᾷ στή γῆ.

Καί ἄρχισε νά κλαίει.

Φώναζε μέ πρωτόγνωρη συγκίνηση:

- «— Συγχωρέστε με, ἔχω ἁμαρτήσῃ ἀπέναντί σας.
- Συγχωρέστε με, δέν εἶχα τή δύναμη
ν' ἀφουγκραστώ τούς ψιθύρους τῆς σιωπῆς σας
τό μεγαλεῖο τῆς ἀπλότητος καί τῆς ὁδύνης
πού κρύβει τό θεϊκό μέσα σας

τά δέντρα, τά πουλιά, τούς ανθρώπους».

Δάκρυα τώρα κυλοῦσαν στό νεανικό πρόσωπό του
καί ἔλαμπε

τώρα πού ἄρχισε νά μεθάει, νά λυτρώνεται
στό ὄραμα γιά ἕναν κόσμο ἄλλο
μιά ἄλλη ἀνάγνωση τοῦ πόνου.

ΝΟΗΜΑ

Αδραῖστε τή μέρα γιά τή μαγεία τῆς ζωῆς
γιά τίς χαμένες εὐκαιρίες πού δέν σκεφτήκαμε
γιά τούς καημούς τῆς εἰλικρίνειας
πού δέν κάναμε καρδιά καί λόγο
γιά τήν ἀγωνία καί τά δάκρυα
πού ῥθαν νά ποτίσουν τόν κῆπο τοῦ ἑαυτοῦ μας
ἀνθούς νά φέρουν καί μοσχοβολιά, χαρά
καί ἀγάπη.

Αδραῖστε τή μέρα γιά ὅ,τι τό καλύτερο
γιά τήν ἀλήθεια τῆ δυσεύρετη καί τήν ἀγνοημένη
ἀπό τήν ἀπόγνωση καί τή ψευτιά
ἀπό τό ἀδιέξοδο τῶν αἰσθήσεων καί τῆς ἀπόλαυσης
γιά τή δίψα τῆς μόρφωσης
γιά τή λευτεριά.

Τό ρόδο πού λέγεται ἀλήθεια μακριά βρίσκεται
σέ τόπους μυστικούς, μεθυστικούς
σ' ἀγῶνες ἀπ' τό χρόνο, ἀπ' τή φθορά
σέ στιγμές σκληρές, πόνο γεμᾶτες, πάθος.

Αδραῖστε τή μέρα γιατί τό ἄνθος μαραίνεται
ὅσο τό κέλευσμα μαγευτικό καί συναρπάζει
ὅσο ὁ πόνος κι ἡ χαρά χαμόγελο στά χεῖλη
ὁμορφιά κι ἀπλότητα, δίψα γιά ζωή.
Ὅσο ἡ νειότη καίει στήν πάλη, μέσ στό αἷμα
πού ἔχυσα γι' ἀλήθεια καί γιά ἀγάπη...

ΑΛΩΣΙΣ

Τόν ναόν Σου Παρθένε Πανάχραντε
ἐν ἔτει πενιχρῶ καί χαλεπῶ δουλείας
ἀνθρώπων πιστῶν καρδίαις καί χερσίν ἰσχυοῖς
ἔκτισαν χειροποίητον.
Δεσπόζει εἰς τήν ἡμετέραν κόμην ναός λατρείας ὡς
κορωνίς
ἄμα τε παρηγορίας εἰς τάς τοῦ βίου θλίψεις.
Μεσοῦντος τῆς τοῦ πνεύματος παρακμῆς
τοῦ νῦν ἐν σκότει αἰῶνος
εἰσόδῳ τοῦ γένους καί σθένους τῶν βαρβάρων
Ληλατοῦσιν, Παρθενομήτορ, τό θεῖον Σου βῆμα
ἀνοσιούργημα ἱερῶν Σου σκευῶν καί εἰκόνων
τοιχογραφίας καλλίστης ἢ καταστροφῇ
διὰ μέσων φονικῶν ἀγαρηνῶν δραστῶν.
Δισκοπότηρα, Εὐαγγέλια, ἀναμνήσεις ἡμετέρων
προπατόρων
κατεπατήθησαν διά στιφῶν ἀπίστων.
Τόν τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ ναόν πλήθη ἀλαλάζοντα
ἰαχαῖς, κραυγαῖς θριάμβου ὡς ἀλλόπιστοι ἐάλωσαν
πίστεως, Πόλεως καί πνεύματος θησαυρούς.

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Μυστήριο στά βάθη τῶν αἰώνων ἡ ὑπαρξή μου
οὐσία ἀπερινόητη γιά λογικές ἐξερευνήσεις.
Ἀπόγονος Ἑλλήνων μέ ρίζα τῶν Ἀρταίων.
Πόλη τοῦ Δεσποτάτου, πάλαι ποτέ, τό κάλλος περιχώρων
κώμης τινος, Κομμένου, ἀνθέων κατεσπαρμένου.
Χρυσόμηλων, βεβαίως τό κλέος
καί στό αἶμα ποτισμένων τῶν ἡρώων
κηλίδα βαρβαρότητος καί πόνου ἔσαεί.

Τῆς κλασσικῆς Ἀθήνας γένος, δημοκρατίας καύχημα
καί πνεύματος καί στοχασμῶν φιλοσοφίας.
Τῶν ἐκλεκτῶν κειμένων ἐραστής
ἀκατανόητων καί ἄνοστων τό νῦν
ὡς οἱ μεταφυσικές ἐνασχολήσεις, ἀποκαλύψεις
ἀσφαλιστική δικλεῖδα τῆς προοιούσης παρακμῆς.

Τοῦ Βυζαντίου θρέμμα, τῶν Πατέρων
μιάς πίστεως ζωντανῆς
ένός φωτός ὑπέρλαμπρου μ' ἀκτῖνες
κάλλους γραφίδες, ἁγιασμοῦ νοός, καρδίας καί σώματος
μέσ στή βεβηλότητα τῶν εἰδώλων
μέσ στή βεβηλότητα τῶσων σκοταδιστῶν καί ἐθνῶν.

Τῶν χρόνων τῆς δουλείας πόνος καί σιγή
τῶν δακρυσμένων ὀφθαλμῶν παρήγορος προστάτης
ἡ τέχνη καί ἡ Λειτουργία
ἡ ἐλπίδα τῆς ἀνάνηψης, ὁ λόγος καί τό ἦθος.

Σήμερα ἔαρ μυρίζει, ἔρωτας καρδιῶν καί φύσης
μία ἀνθρωπιά στά πράγματα τοῦ κόσμου
μία ὁμορφιά ὁρέων καί νησίδων
σ' εἰκόνες πλέον ξενιτείας καί ταξιδιοῦ καί πόνου.

Κι ἐγώ; Προσκυνητὴς ναῖδριων φτωχῶν καὶ πεπαλαιωμένων
εἰκόνων τέμπλου μέ ἱκεσία στὸν Δεσπότη
ἐκεῖ πού προσευχόμενοι ἀνάβουν τίς καντῆλες
κάλλει ὠραῖοι Νεοέλληνες, νέοι καὶ μητέρες.
Ἐκεῖ νοσταλγὸς τῶν παπαδιαμαντικῶν κειμένων
ἀναζητῶ ταυτότητα, παράδοσης τό πνεῦμα
γνησιότητα, φιλία, ἀνθρωπιά.
Ἀναζητῶ τὴ μία ζωὴ μέ νόημα πληρωμένη.

Κι ἂν τοῦτοι οἱ στίχοι παιδείας ἀπαρχή
βάθους αὐτοσυνειδησίας
καημὸς καὶ ἄλγος στὴ σύγχρονη Ἑλλάδα
ένός νέου κι ἀπύθμενου ζυγοῦ.

ΩΣΕΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

«Ὡς Προμηθεύς δεσμώτης θεῖον σπινθήρ
ἀρπάζων ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς γνώσεως
πατήρ, πάντων ἄναξ, θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων.
Διὰ κόπου ὑφαρπάζων καὶ πλείστου ἀγῶνος
δολίως παρέδωκα καὶ μυστικῶς τοῦτο
εἰς γηγενεῖς ἀνθρώπους».

Θεία γνώση, προστάτιδα τῶν πλούσιων καρδιῶν
ἀλίμονο σ' ἐσένα, κανένας δέν σέ ἐκτίμησε
ὅταν ὡς ἄλλος Προμηθεύς τότε, παντοῦ κήρυττα
στόν ἄδη τῆς ἐποχῆς μας
ἐν μέσῳ νεκρῶν πνευμάτων καὶ ἀσάρκων
πού θρηνοῦσαν τῆς ἀμάθειας τὴν μοῖρα.

Ὡϊμέ, τῶν προγόνων μας τά μεγαλεῖα
καὶ στήν ἐνσάρκωση τῶν ἀληθειῶν τοῦ πνεύματος
κανένας πλέον συνεχιστὴς ἐπάξιος στό κλέος
τῶν παλαίφατων ρητόρων
κατὰ τοὺς χαλεπούς τῆς ὑποδούλωσης χρόνους.
Κανένας πολεμιστὴς τῶν βάρβαρων ἰδεῶν τῆς μωρίας
δέν βρέθηκε

πάλι νά κλέψει τὸν θεῖο σπινθῆρα
ὥστε ὁ ἀνοήμων καὶ ζωώδης, ὁ χαμαὶ ὡς κτῆνος ἔρπων
τέχνες νά κατεργάζεται καὶ σοφίας λόγους
ποιητὴς καὶ ραψωδὸς σύγχρονων ὁμηρικῶν ἐπῶν
μέ τὴν ἀρχαία νά παραδειγματίζει καὶ τὴ νέα ἔλλαμψη
τοὺς βάρβαρους προσκυνητές.

Καταδικάστηκα ὡς ἀσεβής, δεσμώτης
στοὺς βράχους τῆς πείνας (ὦ, μάστιγα τῆς ἀδιαφορίας!).
Ἴδου καὶ ὁ γύπας, ὁ σκληρὸς βασανιστὴς δῆμιος
νυχθημερόν νά κατατρῶγει ὄχι μόνον τό ἥπαρ,

ἀλλά τήν καρδιά...

Πικρό βρώμα τῶν ἄγριων ὄρνεων
τῆς σάρκας μου ἡ λύτρωση προτιμότερη τῆς ζωῆς
καί γλυκειά
στά κραυγάζοντα πλήθη τῶν ἐχθρῶν μου.
Ὁ θησαυρός ὅμως τοῦ πνεύματος αἰείζωος σπινθήρας
τό κενό νικᾷ τοῦ θανάτου, δίνει ἐλπίδες.

Ἀνάστηθι, ἔκραζαν, οἱ προφῆτες τῶν πατέρων μου
οἱ θεῖοι ἡγήτορες τῶν ἐκλεκτῶν λόγων
παρέχοντας τή δύναμη στά δικά μου χεῖλη
νά μήν καμφοῦν, νά μήν καθηλώσω τή διάνοια μου
στά πολύτροπα καί πολυμήχανά τους βασανιστήρια.
Παύσατε, ἀδελφοί, τά δάκρυα τῆς ἄνομης δουλείας
ὁ Ἐπουράνιος, κινεῖται, δρόσος εὐφραίνει τήν καρδιά.
Ἡ πέννα μάστιγα τῆς συνείδησης καί Ἐρινύα ἀναγράφει
τίς ἀπεμπολύόμενες φωνές τοῦ σκλαβωμένου πνεύματος.

Ξάφνου, ἰδού, τά πνεύματα φωνή στεντόρια
ἀκούγοντας ἔρχονται
σάρκα καί ὅστᾳ ἀποκτοῦν, κινοῦνται...
Ὡς ἄλλος προφήτης τότε εἶδα τό ὄραμα.
Νεκρά πνεύματα ν' ἀναζωογονοῦνται (μέγιστον θαῦμα!)
μέ τήν πνοή τοῦ Πνεύματος
ἐλπίδα νά ἀποκαλύπτουν τήν ἔσχατη τήν ὥρα.
Παύσατε θρῆνον, ἐλᾶτε καί λυτρώσετέ με ἀπό τά δεσμά
χορεύσετε μέ εὐφροσύνη ἄσμα χορικό.
Ἐλᾶτε καί χαρίσετέ μου τοῦ πνεύματος τήν ἐλευθερία.
Ἀνάστητε, θραύσατε τίς ἀλυσίδες ἀπό τά χέρια μου
δίνοντας τήν ὁλοκλήρωση τῆς καρδιάς
διαδίδοντας λόγους σοφίας
ἀγωνιζόμενοι ὡς ἄλλοι Προμηθεῖς, οἱ λίγοι ἐκλεκτοί!

«ΥΠΕΡ ΧΙΟΝΑ ΛΕΥΚΑΝΘΗΣΟΜΑΙ»

Ἡ ὁμορφιά τῆς φύσης ἀνείπωτη κι ἀγνή
σά χιόνι πέφτει ἀδιάκοπα, λιτά, παραμυθένια
σά στροβιλίζουν οἱ νιφάδες
μικρές ἄλλοτε καί ἄλλοτε μεγάλες
στό παραθύρι τοῦ δικοῦ μου κόσμου.
Τό ἄνοιξα! Τά δέντρα θαυμαστά, τό ἄσπρο
ὁ μολυβένιος οὐρανός, δῶρο τοῦ χιονιοῦ.
Ἰδια τά συναισθήματα, νιφάδες
στά βάθη μέσα τῆς καρδιᾶς, βαρειά, ἀδικημένα
τά σκέπασ' ἡ ἀπανθρωπιά, οἱ ἄφθονοι οἱ λόγοι
ἔννοιες χωρίς νόημα καί περιεχόμενο.

Στό παραθύρι τοῦ δικοῦ μου κόσμου
ψέλλισα τραγούδια κι ὕμνους
νανούρισμα στά πάθη
εὐχές καί ὄνειρα στά νειάτα, στή ζωή.
Στό παραθύρι τοῦ δικοῦ μου κόσμου
μετέλαβα τοῦ πνεύματος τή χάρη
κοινωνήσα τῆς φύσης τή δροσιά.
Ἀρπαξα στίς χοῦφτες μου τό νᾶμα τῆς ἔκτασης
τή δυνατή τή γεύση
καί λειτούργησα στήν τράπεζα τῆς φύσης.
Λόγοι καί σκέψεις, ἔννοιες μου
στοῦ ψαλμωδοῦ τό στίχο (γαλήνης βρίθω)
«καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι».

ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ ΗΜΕΡΑ

Γενέθλιος ήμέρα ή σημερινή
σημαδεμένος μ' ό,τι καλύτερο έχει
νά βρεϊ ψάχνει απέλπιδα τόν έαυτό του.
Θέλω νά ξαναδω τά παιδικά μου χρόνια
τότε πού ή άγνόητα καί ή χαρά ήταν τραγούδι
άσμα τής αγάπης καί τοῦ κόσμου.
Τά σπλάχνα τρέμουν από συγκίνηση
από τή λαμπρότητα τοῦ προσώπου, τῶν άδολων σκέψεων
όταν τ' άγριολούλουδα τής χάριτος
φύτρωναν στόν μεγάλο άνθοβολῶνα τής καρδιάς του
όταν ή μαγεία τής ζωής καλοῦσε στό μυστήριο
σέ έρωτικό συναπάντημα τήν ανθρωπίνη ψυχή.

- Γενέθλιος ήμέρα ή σημερινή
καθώς τά χρόνια καί ή ματαιότητα μέ φθείρουν
στόν παραλογισμό τής λογικῆς κατάληξης
ελπίζοντας μιά νέα, έξ ύψους, Θεοῦ ανατολή.
- Μεγαλώνουμε λοιπόν ή μικραίνουμε;
Ρυτίδες χαράχτηκαν
από τόν πόνο καί τήν έγνοια, τόν βαρύ άγῶνα
στενός συνοδοιπόρος τοῦ έαυτοῦ μου
συνεπαίροταν νά δεϊ, γνωρίσει τά πάντα.
- Γνωρίζουμε λοιπόν ή άγνοοῦμε;

Γενέθλιος ήμέρα ή σημερινή
κάθε ήμέρα καί σέ κάθε ανθρωπο τής γῆς
πού αναγεννᾶται μέσα σέ κάθε στιγμή
πού γελάει στήν πίκρα του κι ελπίζει
στήν ανατολή, τόν Θεό πού πάντα έρχεται
μετά από κάθε δύση τής λογικῆς τοῦ χρόνου.
Έρχεται στό δῶρο τής χαρᾶς νά ζήσεις
τῆς ελπίδας νά μοιραστεϊς στούς φίλους καί τόν αδελφό

στήν ἄνωθεν ἐπιθυμία σου νά ξαναγεννηθεῖς.

Γενέθλιος ἡμέρα ἡ σημερινή
ὅταν χάνεται τό σκοτάδι τῆς φθορᾶς
ὅταν ἀκούγεται ὁ ἀδελφός νά λέει:
«Ζῆσε ἀγάπη τῆς καρδιᾶς μου, ζῆσε γιά 'μένα
δές! Ἀνέτειλε ἐξ ὕψους ἡ ζωή!».

ΕΚΕΙΝΟΣ

«Κι ἂν εἶν' ἡ μοῖρα μου σακατεμένη
δέν φταίει ὁ κόσμος οὔτε καί ἐσύ
ὅ,τι ἀγαπάω ἐγώ πεθαίνει
καί ξαναρχίζω ἀπ' τήν ἀρχή».

Ἄν θές ν' ἀκούσεις λόγια σοφίας
δῶς τήν καρδιά σου στήν πίστη αὐτή
καί μήν ξεχάσεις πώς δάσκαλός σου
εἶν' ἡ μορφή Του ἡ θεϊκή
γεμάτη πόνο, γεμάτη δάκρυ
σ' ἀναμένει κάθε στιγμή.
Κι ἂν ὑποφέρεις ἀπ' τήν ἀγάπη
πού δέν τήν βρίσκεις μέσ στή ζωή
Ἐκεῖνος μόνο γεμάτος πόνο
σ' ἀναμένει κάθε στιγμή.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ

Μέσα στή μεγαλούπολη τῆς ἀνωνυμίας καί τῆς μοναξιᾶς
γύρευα τόν ἑαυτό μου
πού 'χα χάσει στά μονοπάτια
τῆς πολυσύχναστης καί ἐπάρατου ἀδιαφορίας.
Τήν κοινωνία ποθοῦσα τῶν προσώπων
πέρα ἀπ' τοὺς ἐκλεπτισμένους τρόπους συμπεριφορᾶς.
Τό λόγο ζητοῦσα πού χαρίζει νόημα
τῇ σιωπῇ πού ἐμπνέει
τῇ γαλήνῃ τῆς φύσης στό καθετί
τῇ διοχέτευση τῆς ἀλήθειας στή ζωή μας.
Τόν ἑαυτό μου ἀναζητοῦσα στήν ἐπιφάνεια καί νά!
Τόν εἶδα ξάφνου, Τόν συνάντησα
στήν ἀνηφοριά τοῦ δύσκολου ἀγῶνα
στό βάθος τοῦ πόνου
καί στήν ἐλπίδα τῆς κοινωνίας Του.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ὁ ἀληθινός ὁ ἑαυτός μου δίχως τελειωμό, χωρίς νίκη
ν' ἀντιπαλεύει λυσσαλέα τό σῶμα τό ἀδηφάγο ἔβλεπα
τῇ νύχτα στ' ὄνειρό μου.

Τόν θεῖο σπινθῆρα ἀέρας φονικός, λέει, νά σβήσει ἤθελε
σάν δράκος πολυκέρατος καί νά τόν καταπιεῖ
στό βουρκο μέσα τῶν παθῶν νά τόν καταβυθίσει
σέ ψεύτικους παράδεισους, σ' αἰσθήσεων παγίδες.

Νά σπέρνει θάνατο, λέει, ἀπό τά βάθη τῆς ἀβύσσου
προσφέροντάς μου δεῖπνο, ἀπόλαυση, ἡδονή...

Πάλευα ἀκόμη κι ὅταν τό μαῦρο μελάνι
τῆς νίκης μοῦ πιτσίλιζε τήν ἄρρωστη καρδιά
κι ὅταν μ' ὀδηγοῦσε σέ πρόσκαιρες καί ἐγωῖσμοῦ χαρές
στήν πλήρωση τῆς δίψας καί τῆς σάρκας.

Νά μάχεται, λέει, ὁ ἄλλος ἑαυτός αὐτόν
στό χάος νά τόν ρίχνει, στό πιό πυκνό σκοτάδι.
Ἀγωνιζόμουν. Αἰωριζόμουν στῆς ἀβύσσου τή θλίψη
καί τό ἀδιέξοδο.

- Ποῦ εἶναι τό τραγούδι, τό ποίημα, ἡ χαρά
κι ἡ ἀπειρή Σου ἀγάπη ὅταν θά τόν νικοῦσα;
- Ποῦ ἡ ἀκτῖνα τοῦ φωτός πού φέγγιζε στό σκότος;
- Ποῦ ἡ ἐλπίδα, ἡ ζωή πού χάθηκαν ἀπόψε;
Σ' ἀρνήθηκα καί τρόμαξα! Ξύπνησα!

Ὅνειρο ἦταν, εἶπα, καί πέρασε.

Ἄκουσα πουλιά νά κελαηδοῦν καί τῶν παιδιῶν φωνές
ῥυμνο νά ψάλλουν ἀγγελικό, τό «Ὡσαννᾶ», εἰρήνη.

Λευκή κι ἀθώα ἡ καρδιά σέ δάκρυα ἀναλύθη
στοῦ πάθους τήν ταφή, τήν ἀπολησμονιά
σέ μιά ζωή συγχώρεσης, παράδεισο χαμένο
σ' ἀνάνηψης σκοπό.

ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ ΦΙΛΗΜΑ

Στόν κήπο τῶν κέδρων πρόδωσε
μέ φίλημα ὁ μαθητής τόν Δάσκαλο
στόν κήπο τῆς καρδιάς μου πόσες φορές
Κύριε, δέν Σ' ἀρνήθηκα μέ λογισμούς καί πράξεις
ἐντρομος, μπρός στό λόχο τῶν στρατιωτῶν;

Πόσες φορές ἄνθρωποι καί φίλοι
ἐμπιστοι καί ἔντιμοι
δέν ἔδωσαν κι αὐτοί φιλιά πολλά
δέν ἔδωσαν λόγια στιγμῆς κι ἀνάγκης;
Ἐχθροί ἔπειτα καί λέοντες
τῆς κάκιστης μανίας, τόσοι μίσους
μέ νύχια καί δόντια σουβλερά, κοφτερά
θανατηφόρα.

Ἐνσαρκη ἀλήθεια ὅμως Ἐσύ κι ἀγάπη
δίδαξες μέ τόν στέφανο, τόν κάλαμο, τόν σταυρό
δίδαξες νά μή λυγίζω
στήν καταχνιά, τό ψεῦδος, τήν ἀντάρα
στ' ἀπύθμενο μῖσος πάνω στό λόφο τῆς κακίας.

Φαίνεται ὅμως τό ξέφωτο
φαίνεται ὅμως τό φῶς
φαίνεται ἡ δική Σου γαλήνια μορφή.

Κύριε, καί ἂν Σέ πρόδωσα
καί ἂν πίκρανα ἀνθρώπους
καί ἂν στάθηκα σέ λογισμούς καί πράξεις
γνωρίζεις τό δάκρυ μου τή σκοτεινή τή νύχτα
γνωρίζεις τόν μοναχικό κι ἀγνοημένο ὁδοιπόρο
γνωρίζεις πῶς γονυπετής ζητάω τή συγχώρεση
στόν πόνο τοῦ σταυροῦ Σου τή δικαίωση.

«ΠΩΣ ΔΕΙ ΑΝΑΤΡΕΦΕΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΣ»

Τρεῖς ὥρες παιδευόταν
νά βρεῖ τούς ἤχους καί τά χρώματα
τή λίγη μουσική, τό λιγοστό γαλάζιο ἢ πράσινο
τή λιγοστή ἐλπίδα.
Τήν πέμπτη ὥρα (ἔτσι τοῦ 'πε)
ἔψαχνε μέσ στό μάθημα
μέσ στό «Πῶς δεῖ ἀνατρέφεσθαι τούς παῖδας»
παιδί κι αὐτός στά δεκαπέντε (θέλει ἀκόμα ἓνα μῆνα)
μέχρι νά 'ρθουν τά χελιδόνια, τά γοργόφτερα.

Θά 'ρθω σάν τόν Χριστό τήν ἀνοιξη
— τοῦ 'πε ὁ δάσκαλος
τί λόγος καί τί πόνος —
μέσα σ' ἐκεῖνο τό ναό τοῦ παλαιοῦ διδασκῆτορος
θά 'ρθω μέ δυό μικρούς χειμάρρους
μέσα ἀπ' τίς βρύσες τῶν ματιῶν
γιά νά ποτίσω τόν ἀνθισμένο κήπο τῆς καρδιάς σου
θά 'ρθω σάν μία μικρή βαρκούλα τῆς ἐλπίδας
στό λιμανάκι τῆς ψυχῆς σου.
Δές τά πόδια μου, ξυπόλητα, γεμᾶτα ἔγνοιες
θύμησης εἶναι κι ὀνειράτα.
Τί ἀνηφορικό δρομάκι ἤ καλδέρα!
Τί στάλαγμα νά βρεῖς τήν ὁμορφιά!

Τό φεγγάρι ἀπόψε σάν τό πρόσωπό σου
λαμπρό κι ὁλόγιμο
καί περπατῶ στό στενό δρομάκι.
Ὁ γλυκύτατός μου Δάσκαλος μπροστά
πίσω ἐσύ μ' ἀνάλαφρο τό βῆμα
λάμπουν οἱ δροσοσταλίδες, δές, στό πρόσωπό σου.

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Θυμᾶμαι τότε πού πρωτομίλησες γιὰ Ἐκεῖνον
φλόγα τὰ λόγια σου καί δάκρυα κυλοῦσαν
καί ἔλαμπε τό πρόσωπό σου, φῶς ἦταν
στό γλυκό τραγούδι τῆς μετάνοιας
στούς ἀγῶνες μέσα στούς κήπους τῶν ἀρετῶν
χρόνια τόσα ξενιτειᾶς σέ τόπους μακρινούς, ἀφιλόξενους
μόνο γιὰ χάρη Ἐκεῖνου.

Θησαυρός ἦσουν μπροστά μου
μαρμαρυγές τοῦ πνεύματος, τοῦ κάλλους σου ἄστραπταν
στό μάτωμα τοῦ κόσμου μέ ἀγάπη καί χαρά, εἰρήνη
ξένος ἐσύ στήν πλεονεξία τῶν εἰδώλων
ξένος ἐσύ στό μῖσος καί τόν παραλογισμό.

Τραγούδι, ἀδελφέ μου, ἱλασμός καί πόνος, θλίψη
τά γραφόμενά μου, ἱκεσία, πρὸς τόν κοινό Δεσπότη.
Ἀνεξιχνίαστο καί ἀνεξίτηλο τό μυστήριό σου
χαραγμένο παραμένει, σπαραγμός γλυκός
σαγήνη τῆς ἀγάπης τώρα πού ἔφυγες
τώρα πού ἡ φλόγα τρεμοσβήνει τῆς ἐλπίδας μου
μπρὸς στήν ἀπόρθητη λογική, τήν ἀγωνία καί τήν ἄνοια
μπρὸς στά πάθη, τήν τρυφή αὐτοῦ τοῦ αἰῶνα.

Σταγόνες δροσίζουν τήν καρδιά μου
καθὼς θυμᾶμαι τὰ δικά σου δάκρυα
τίς νυχτερινές εὐχές πρὸς τόν Δοτῆρα τῆς ζωῆς
στό εὐῶδες θυμίαμα τῆς μαρτυρικῆς ἀναλώσεως
στήν ὁδό τῆς ἀσκητικῆς ἐγκαρτέρισης
καί τόν πόθο τῆς θείας ἐνώσεως, τοῦ ἔρωτά σου.

Διψοῦσες «ὕδωρ ζῶν» καί «δεῖπνον μέγαν»
διψοῦσες μυστικῆς εὐχαριστίας κοινωνία.

Εἰσῆλθες, ἀδελφέ μου, στό Γάμο τῆς Κανᾶ
γεύσου καί λάβε τ' ἀναπάντεχο δῶρο
τήν ἀέναη γλυκύτητα τοῦ ὄντως Προσώπου
τό ἀνέκφραστο κάλλος μετάνοιας καί ἀγῶνα
τόν θεῖο ἔρωτα μανίας ἀκορέστου.

ΙΚΕΣΙΑ

Χριστέ μου, πονεμένε καί σταυρωμένε
πῶς νά μήν σκύψω κουρασμένος στή ρίζα τῆς ἀγάπης
Σου

γιά νά ξεκουραστῶ
ἀπό τό βάρος τῆς ἀμετανόητης καρδιάς μου
ἀπό τήν ἀπονιά καί τόν λήθαργο τοῦ κόσμου.
Θλίβεται ἡ ψυχή μου ἀπό τή νέκρωση τοῦ πνεύματος
πού ὑπάρχει γύρω μου παντοῦ
ἀπό τό ὀλέθριο ξύπνημα τῆς σάρκας.

Χριστέ μου, πονεμένε καί σταυρωμένε
πῶς νά μήν σκύψω κουρασμένος στή ρίζα τῆς ἀγάπης
Σου

πού μέ γεμίζει ἐλπίδες, ὄνειρα καί νειότης ὁμορφιά.
Στή μοναξιά μου μέσα καί στόν πόνο
Ἐσένα ἔχω φίλο «ἠγαπημένο»
μέσα στή σύγχυση, τήν κάθε ἀγωνία μου καί πτώση.
— Τί νά προσφέρω στό χάρισμα τοῦ Ἐαυτοῦ Σου
στή ζωή πού μέ θρέφει καί τήν ἄπειρη ἀγάπη Σου;
— Τί νά Σοῦ προσφέρω συνοδοιπόρε καί Δάσκαλέ μου
ὅταν προχωρῶ στ' ἀγκάθια τῶν παθῶν μου
ὅταν ἀνεβαίνω γιά τή σταύρωση τό δικό μου Γολγοθᾶ;

Χριστέ μου, πονεμένε καί σταυρωμένε
ὅλων πιό ἀνάξιος ἀπ' ὅσους Σέ ἀγάπησαν μέ πίστη
τῆς πόρνης, τοῦ τελώνη, τοῦ ληστῆ.
Δέν θά προστρέξω μύρα νά προσφέρω
καί μέ δάκρυα νά λούσω τά πόδια Σου
οὔτε προσευχή «ὡς θυμίαμα εὐῶδες» στό ναό Σου
δέν θά ἀναφωνήσω: «— Μνήσθητί μου Κύριε...».
Ἄς ἤμουν λιθαράκι τόσο δά ἢ ἓνα χορταράκι
κάτω ἀπό τό σταυρό Σου

νά Σ' ἀντικρίζω καί νά κλαίω.
Ἄς ἦταν μιά σταγόνα ἀπό τό τίμιο Αἷμα Σου
πάνω μου νά κυλοῦσε
ἢ ἔνα βλέμμα Σου νά δρόσιζε τό κάμα.
Ἄς ἦταν ν' ἄγγιζα τή ρίζα τοῦ Σταυροῦ Σου
ζωή κι ἐλπίδα ἀκένωτη, ἡ δύναμη, τό Φῶς.

Χριστέ μου, πονεμένε καί σταυρωμένε
ἄς ἦταν νά Σέ θωροῦσα ἀναστημένο
στό Γολγοθᾶ ἐπάνω τοῦ ἑαυτοῦ μου
πορεία «πρός Ἑμμαούς» τότε ἡ καρδιά μου.
Ἐκεῖ νά μέ διδάσκεις λόγους πυρωμένους
φλόγα πού κατακαίει, εἰδῶλα πού γκρεμίζει.
Ἄς ἦταν ἡ γαλήνη καί ἡ συγκίνηση ἐκείνης τῆς βραδιᾶς
ὅταν Σέ ἀντίκριζα νά μέ περιλούζει
κι ἀνάσταινες περίλαμπρος — τό Φῶς — τόν ἄδη τῆς
καρδιάς μου...

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Θεέ μου, πῶς νά μήν τραγουδήσω τόν ὕμνο τῆς χαρᾶς
γιά ὅ,τι καλύτερο ἔδωσες στή ζωή μου.
Δῶρα ἀτίμητα τῆς ἀπειρης ἀγάπης Σου
σ' ὅλα τά πλάσματά Σου καί τόν μικρό, ἐμένα.
Ἐλευθερία πνεύματος, ἀρχή μεγαλοσύνης
καί σκέψη· ἄλλοτε μέ δυσπιστία καί πόνο
ἄλλοτε μ' ἔξαρση νοήματος νά φλέγει τήν καρδιά.
Τραγούδι καί ὕμνος γιά τό δῶρο τῆς ζωῆς
τίς ἐποχές τοῦ χρόνου καί τ' ἀνθρώπου
χιόνια, λουλούδια καί βροχές, ἥλιος, γαλάζιος πόντος
συνοδευτές στή νειότη μου, τῆς ὑπαρξης φρουροί
δικοί Σου ὁδηγοί.

Θεέ μου, πῶς νά μήν τραγουδήσω τόν ὕμνο τῆς χαρᾶς
Ἐσύ φλόγα κι ἐρώτημα γιά νά ἀναζητήσω
τόν ἑαυτό μου σ' ὅλη τήν τραγικότητα τοῦ μηδενός
στήν ἀπελπισία καί τ' ἀδιέξοδα τῶν φθαρτῶν δεσμῶν
στήν ἀκατάλυτη στιγμή τοῦ αἰωνίου
μέ γεύση ἀθανασίας καί πληρότητας
μέ γεύση τῆς ἀγάπης Σου γιά τήν ἐπιστροφή.

Θεέ μου, πῶς νά μήν τραγουδήσω τόν ὕμνο τῆς χαρᾶς
ὅταν διασάλευσες τό πνεῦμα μου μέ τήν ἀμφιβολία
ὅταν εἰπώθηκε: «— Τό ὄν ὑπάρχει, ὄχι τό τίποτε;»
ἢ «— Τό εἶναι καταλήγει στήν οὐσία τοῦ μή ὄντος;».
Τό ξέρω· ἔτσι θά σ' ἀποκτήσω!
Ἐλευθερία ἄρνησης ἢ πίστη. Ὁρμή καί δίψα
γιά τό ἀπόλυτο, τήν ἔλλαμψη τῆς γνώσης
στό κάλλος καί τό νόημα π' ἀπλώνεται παντοῦ
στό τιποτένιο χορταράκι, στόν μαραμένο ἀνθό
ἢ στοῦ σύγχρονου παραλογισμοῦ τόν τρόμο.

Θεέ μου, πῶς νά μήν τραγουδήσω τόν ὕμνο τῆς χαρᾶς
στήν πορεία καί τόν ἀγῶνα τῆς γνώσης Σου
στήν προσωπική συνάντησή μας
μέ αὐτοσυνειδησία τῆς ἐλευθερίας μου
στό λόγο Σου: «Εἶμαι Ἐγώ στό αἰώνιο κῦρος σου
εἶσαι ἐσύ ζῶον θεούμενον!».

ΣΩΜΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Σῶμα καλοκαιριοῦ πλασμένο ἀπό τόν ποιητή, τόν ἄριστο
τεχνίτη.
Σῶμα καλοκαιριοῦ βουτηγμένο στήν ἀρμύρα τῆς θάλασσας,
στά κοχύλια καί τά ὄστρακα.
Σῶμα καλοκαιριοῦ εὐλογημένο στήν κολυμβήθρα καί εὐω-
διασμένο ἀπό τό γαλάζιο μύρο καί τό χρῆσμα.
Σῶμα καλοκαιριοῦ νεανικό, ἐλεύθερο μέ μάτια γιασεμιά καί
βόστρυχους στόν ἄνεμο τοῦ Αἰγαίου. Μάϊστρος καί ἄγαλ-
μα τοῦ Παρθενῶνα, τῶν Δελφῶν, τῆς Ὀλυμπίας.
Σῶμα καλοκαιριοῦ ἀμπελουργίδα καί παντάκαρπη νεράϊδα
τοῦ χρόνου στόν καθρέπτη τῆς Σελήνης, στόν αἰώνιο καί
ἁρμονικό χορό της.
Σῶμα καλοκαιριοῦ τοῦ γλάρου καί τοῦ πελαργοῦ, τ' ἀγριο-
πελεκάνου, τῆς παιδικῆς ἀνεμελιάς καί τοῦ νανουρίσμα-
τος μέσ στους λεμονανθούς.
Σῶμα καλοκαιριοῦ στόν ἐλαιῶνα τῆς μάνας δίπλα στήν πη-
γή, σέ ἀμυγδαλιές καί τζίτζικια σά λαλητάδες τῆς Ἠπεί-
ρου.
Σῶμα καλοκαιριοῦ στό παλιό γιατάκι τοῦ παπποῦ, σ' ἀνά-
σα μνημοσύνης, πέτρες λευκές καί πλάκες σά σκέπη τ'
οὐρανοῦ.
Σῶμα καλοκαιριοῦ στή γενέθλια γῆ, στήν πατρική πνοή, σ'
ὀνόματα μαρμάρων χαραγμένα, μαρτύρων καί ἡρώων.
Σῶμα καλοκαιριοῦ στό λιμάνι τῆς ἀγάπης καί τοῦ ἔρωτα.
Γαῖτα μου γοργόφτερη στήν μοῦσα τοῦ Ἀμβρακικοῦ.
Σῶμα καλοκαιριοῦ σ' ἔκσταση ποιητική Σολωμοῦ καί Βαλα-
ωρίτη, τῆς μιᾶς Παλιγγενεσίας. Μανίας τόσης λυρικῆς
ένός Σικελιανοῦ.
Σῶμα καλοκαιριοῦ μέ παλιές φωτογραφίες στό λευκό σπι-
τάκι τοῦ Παπαδιαμάντη κι ενός Κόντογλου τῆς ρωμιοσύ-
νης. Γερόντων ἀσκητῶν Πορφυρίου καί Παϊσίου, Ἰακώ-

βου καί λοιπῶν, μνήσθητι Κύριε τῶν δεήσεών τους στούς
χαλεπούς καιρούς.
Σῶμα καλοκαιριοῦ μέ ἄρτο ἐπιούσιο καί οἶνο καθαγιασμένο
στόν πόνο τοῦ Σταυροῦ, μνήσθητι πάλι Κύριε, σμικροῦ
μου ἀδελφοῦ τοῦ τόσο Δημητρίου.
Σῶμα καλοκαιριοῦ στό ἄκτιστο φῶς Σου, καταύγασμα τοῦ
Θαβώρ σέ ἀγρύπνια καί κομποσχοίνι.

ΠΑΕΙ ΚΑΙΡΟΣ

Πάει καιρός πού ή μέρα σιγοτραγουδοῦσε στήν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τά χελιδόνια, οἱ γοργόφτεροι τελάληδες, μάζεψαν τώρα τά βιολιά τους, χάθηκαν γιά χῶρες μακρινές, ὄνειρεμένες σέ ἄλλα λιμάνια τώρα καί γί ἄλλα πανηγύρια.

Τά γιασεμιά στό σπίτι ἀνθίσανε· μικρά λευκά ἀστράκια. Βασιλικός ἀγέραστος στό δίσκο τοῦ Σταυροῦ. Οἱ γαρδένιες, κόρες παρθένες, στολίστηκαν τώρα σαγηνευτικά στόν κῆπο τῆς καρδιάς μου.

Δίπλα τους ή κληματαριά, ή ζαμπέλα καί τό μοσχοφίλερο χορεύουν ὅλο χάρη. Πόσες οἱ ἀναμνήσεις; Τά παλλικάρια καί αὐτά πᾶνε νά ξαποστάσουν σάν ἀποχαιρετοῦν τό λάβρο τρυγητή.

Τ' ἀπόγευμα ὁ καλόγιαννος ντύθηκε στά γρήγορα. Φόρεσε τό σταχτόμορφο γιλέκο του, βγῆκε νά σεργιανίσει καθώς ὁ ἥλιος ἔγερνε νά κοιμηθεῖ στό πάπλωμα τῆς δύσης. Τριζόνια καί τριγόνια, ὁ γκιώνης τό νανούρισμα μέσ στίς ἱτιές τ' Ἀράχθου.

Πέρα στόν Ἀμβρακικό περνοῦν κοπάδια οἱ πελεκᾶνοι, στό φᾶρο πού παιδιά τρέχαμε καί γελούσαμε. Στήν Τραγᾶνα δυό πελαργοί τώρα στό πλατύ ράμφος τους ἀγκαλιάζουν ἕνα γονίδι κεφαλόπουλο πλάϊ στά δίχτυα τῶν ψαράδων.

Οἱ γλᾶροι κρώζουν τώρα στά κατάρτια καί οἱ χελῶνες βουτᾶνε στά σκουρόχρωμα νερά μέσα στό λιμανάκι, καί δίπλα ἀπ' τοὺς εὐκάλυπτους κοντά στά ἀρμυρίκια.

Ψύχραναν οἱ νύχτες καί ὁ μάϊστρος χαϊδεύει τώρα τοὺς πορτοκαλεῶνες, τίς ἀσημοπράσινες ἐλιές, τά βᾶτα καί τοὺς θάμνους. Λάμπουν στό στερέωμα οἱ τόσες ἀναμνήσεις, μέ διαύγεια κρυστάλλινη, σάν τόν Ἀποσπερίτη καί τήν Πούλια.

Πάει καιρός πού ή μέρα σιγοτραγουδοῦσε στή συγχορδία τῆς ἀγάπης. Ἀγάπης ἄδολης, μά τώρα ματώσανε τά φύλλα τῆς καρδιᾶς μου. Τά πολύτιμα νομίσματα ἔγιναν παλιά, χωρίς ἀντίκρουσμα μέσ στόν πληθωρισμό τῆς ἄγονης ζωῆς μας.

Τά χρόνια δύσκολα σάν τά ξερόφυλλα τοῦ Ὀκτώβρη. Ἀναπολῶ τήν κουμαριά καί τήν ὀξύά, τό μελισσόχορτο καί τό θυμάρι. Ἀναπολῶ τά φρύγανα καί τ' ἄγρια ζαρκάδια μαζί τ' ἀγριοκούνελα, τά σπίτια ἢ τίς σπηλιές.

Φιλότη, Σκαδό, Ραπτόπουλο κι ἐκεῖ στή Θηρασιά. Μιά θάλασσα πλανεύτρα, μιά ματιά πόνο γεμάτη καί καημό, χαμένη στόν ὀρίζοντα μέσ στή χαρά, τόν βυθισμένο πόθο.

Τόν δεύτερο χρόνο ἄδειασαν οἱ φωλιές. Τόσο γρήγορα φύγαν τά χελιδόνια; Τόσο ἀνάξιος μπροστά στά παιδικά τά ματία; Τόση νοσταλγία σέ ἐφηβικά χαμόγελα, σ' ἀστεῖα, σέ φωνές; Πῶς σιγοτραγουδοῦσα τότε τήν μπαλάντα τῶν μεγάλων δασκάλων μας καί τῶν χαμένων ποιητῶν;

Πάει καιρός, χάθηκαν οἱ παιδικές καρδιές καί πᾶνε. Ἄλλα μετερίζια ζητοῦν μιά πλησμονή, χαρᾶς ἀπαντοχή. Ἀδειασαν τά θρανία καί ἔξω σφυρίζει ἡ μοναξιά ἀδιάφορα, ἴσως νικηφόρα. Πουλιά μου διαβατάρικα καί ἀπορφανισμένα πόσο μοῦ λείπετε.

Χινοπώριασε· μπόρες ἔρχονται καί βροχές ἐδῶ ψηλά στά ξένα. Ψιχαλίζει. (Μή μέ μαλώνετε πού ἄνοιξα τό παραθύρι τῆς μνημοσύνης). Ξάφνου λαμπερές κι ἡλιόχαρες σταγόνες ἤχοῦν μεθυστικά. Δροσιά μέσα στή δίψα, ἐν' ἀναμα φωτιᾶς στήν κάμαρα τῆς φτωχικῆς μου ὑπαρξης.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	9
ΚΟΜΜΕΝΟ, 17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1943	11
ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΜΟΥ	13
ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ	14
ΜΙΚΡΟΣ ΝΑΥΤΙΛΟΣ	16
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ	17
ΣΤΟΥ ΛΙΟΝΤΗΡΗ	18
Ο ΚΑΤΑΛΥΩΝ ΧΡΟΝΟΣ	19
ΣΚΟΠΟΣ ΠΥΛΗΣ	20
ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ	21
ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΕΙΣ	22
ΕΛΠΙΖΟΝΤΑΣ	23
ΑΡΜΟΝΙΑ	24
ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΖΩΗΣ	25
Ο ΛΥΤΡΩΤΗΣ ΠΟΝΟΣ	26
ΝΟΗΜΑ	28
ΑΛΩΣΙΣ	29
ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ	30
ΩΣΕΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ	32
«ΥΠΕΡ ΧΙΟΝΑ ΛΕΥΚΑΝΘΗΣΟΜΑΙ»	34
ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ ΗΜΕΡΑ	35
ΕΚΕΙΝΟΣ	37
ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ	38
ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ	39
ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ ΦΙΛΗΜΑ	40
«ΠΩΣ ΔΕΙ ΑΝΑΤΡΕΦΕΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΣ»	41
ΑΝΑΜΝΗΣΗ	42
ΙΚΕΣΙΑ	44
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ	46

ΣΩΜΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ	49
ΠΑΕΙ ΚΑΙΡΟΣ	51
ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ	55

Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΑΘΗΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΑΚΗ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΤΟ 2014
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ
ΜΕ ΠΡΟΛΟΓΟ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ
ΣΤΥΛΙΑΝΗΣ ΘΗΒΑΙΟΥ

